

сж ми близки тия хора, тъй близъкъ ви почувствувахъ още следъ първия разговоръ . . . и за това . . . Тя не се доизказа и сведе очи.

— Какво за това, — запита той.

— Не, не, не бива!

Тя стана: искаше да излѣзе.

— Защо си отивате? — запита той.

— Боя се, че ви дотѣгнахъ.

— Тогава стойте; азъ бихъ говорилъ, много, много . . .

— Говорете, тогава.

Тя седна.

— Кажете ми . . . той се спрѣ, сякашъ да долови мисълъта си.

— По много въпроси вие говорите, като чародѣецъ, — подзе тя. Позволете ми единъ въпросъ,

— Кажете!

— Обичали ли сте нѣкога?

— Незнамъ какъ да ви отговоря, — изправи глава той. — Не че се стѣснявамъ. По-право би било да кажа, че съмъ страдалъ. На моитѣ чувства всѣкога е пречило моето схващане.

— Така!

— Азъ всѣкога съмъ зяставалъ на гледището: да свържа бждащето си съ една жена, на която споредъ моето схващане, азъ трѣба да отдамъ всичко, което би ѝ дало красота и топлота въ живота. А това е единъ много труденъ въпросъ за менъ. Всичко или нищо. Срѣдина нѣма, Сърдце, умъ, стремежъ — всичко трѣба да ѝ отдамъ, както и тя на менъ. А това, сякашъ не е по силитѣ ми. Още на третня день, може би, азъ ще се уморя и моето семейство ще трѣба да заприлича на всички. А това азъ не бихъ понесълъ. Може би азъ искамъ да извърша това, което не е по силитѣ на хората отъ моето време и моя народъ. Че по много причини е належащъ единъ компромисъ, ала